plete, quamvis habeat suam extensionem, in qua sunt indivisi-
bilia, est nihilominus substantia, aut qualitas, non consistit in ex-
tensione, neque partium conducit illa extensio, ut hae indivisibilia
efficiant novas partes substantiae, aut qualitatis, nec obstat, quod si-
bi extensio conducat, in indivisibilibus quantitatis, ad efficiendas partes quan-
titatis, id non requirunt, quae evenit, quamvis eae quantitates, posi-
ta est in extensione, in qua non ponitur eae substantia, aut qualitas.

Ex hoc habes rationem, cur indivisibilia substantiae, et
qualitatis, quae tantum, est entitas incompleta, non ex-
aliud ordinatur, ad complementum alterius, ut de indivisibilibus quantitatis, dictum
fuit: Virtualiter haec indivisibilia. Divisio puncti substantiae
et qualitativum, quae nullam habent extensionem. Virtualiter hae indi-
visibiles habent extensionem entitativam substantiae, et qualitatis, ut ita
loquar, cui convenit eae substantia, et qualitas, habet hoc quam non ordina-
tur ad compositionem; deinde corpus, est compositum substantia, et qualitatis. Nec
contra inconveniens efficit huic doctrinae, nullumque non, quod eae substantiae,
et qualitas, consistat in eae extensione, quae ipsi videntur supponere, id
volumus tantum, quod in illa extensione alias eae substantiae, et quali-
tas inveniatur, ut de facto invenitur eae qualitas, in albedine,
quae extensa est, in pariete, et eae quae substantia, in suo equi-mo-
extensive. Plura de hac re, quae dici possent, ingeniosi lec-
toris discursui, libere omnino, ad alia properemus.

Disputatio 2.a de Penetratione.

Inter reliquas proprietates, quae quantitati conveniunt, maxime nobis conside-
randa est illa, quae dicitur impenetrabilitas; hac enim mediante, ita quantitates
obfirmatae, suum locum retinent, ut nihil aliud secum, non
admittant. De hac igitur proprietate, duabus sectionibus dicendum
erit, cum non reliquae in logica sufficienter expositae sint, par
est, ut tantum proprietatem silentio, non praetereamus. In 1.a igitur
sectione videbimus, an quid quantitas penetrationi resistat, et an naturaliter,
an divinitus fieri possit penetratio. In 2.a sectione dicemus modum,
quem corporum penetratio exigit, et dubitationes aliquot eam illum
occurrentes expediemus.

Sectio 1.a

Per quid quantitas penetrationi resistat, et utrum
penetratio divinitus an naturaliter fiat?

Resp. et experientia constat, non posse corpora naturaliter penetrari, ut probat Arist. ubi supra, et quae dicta sunt lib. 4. Phys. c. 8. q. 4. Experientiae autem causa sit ea, quod saepe videmus non posse unum corpus, v.g. lignum ingressum, occupare locum magnum alicuius mobilis, nisi moles recedat, ceditque loco, qui potius in tenuioribus corpusculis hoc id ad summum fit; experientia enim in cucurbitis vitreis, cum subintrat aqua ignis, dum stupa accensa exterius comburit, in tenuiorem substantiam, angustioris loci occupationem, eas convertit, proinde subintrat aqua quod [illegible] non efficiebat, quae occupatus erat locus a stupa et aere. Tandem non prius aquas per fistulam aliquam attrahes, quam aer, qui fistulae vacuitatem occupabat, ore extractus, locum det aquae, quae dum aer aderat ascendere non poterat in fistulam, ne locum aeri corpore tenuissimo penetraret.

Certum igitur est 1mo dari impenetrabilitatem inter corpora quanta; Certum est 2do, supposito iis quae docuimus in hac quaestione, non dari propriam impenetrabilitatem et rigorosam, nisi solum inter partes quantitatis permanentis, v.g. lineae, superficiei, et corporis, quae sola sunt verae species quantitatis; quae enim impenetrabilitas in motu, et tempore datur, quandoquidem non nascitur a partibus motus, aut temporis, ut diximus hac [illegible] s. 2. Nec propria quantitas, et [illegible] impenetrabilitas, in partibus et subtilis materiis, et [illegible] qualitatibus invenimus; [illegible] non impenetrabilitas, nec de ea, hoc in loco tractandum.

Dubium tamen est per quod nam quantitas sit impenetrabilis?

Anne formaliter per suam extensionem, an per aliquid ab ipsa distinctum? Tribuere aliqui dicendum, quod sit impenetrabilis formaliter quantitas per suam extensionem, cuius effectus formalis est partes [illegible] extendere in loco. Negativus vero effectus excludere per suam extensionem aliud corpus ab eodem loco. [illegible] esse posset, quae duae qualitates sint rigorosam contrarietatem inter se, ut v.g. albedo, et nigredo, quae non se expellunt a subiecto, per aliquid ab ipsis [illegible], nec enim per prius aliquis motus ab [illegible] qualitatibus emergit, quo expellantur. Cum hic motus, in [illegible] qualitatibus, non inveniatur, [illegible] in eodem

sub[illegible], sub gradibus remissis, nisi de spatium[illegible]; q[uo]d licet [illegible]dum sit, in q[uan]titatibus; dicendum a fortiori; cum q[uan]titas o[mn]i[n]o
n[on] sit, q[uo]d n[on] se expellant a l[oc]o p[er] aliquid positivum, ab ipsis dist[inctum].
Negandus tu[m] e[st] o[mn]i[n]o eius dicti; o[mn]i[n]o dicendum q[ua]litates n[on] pugna-
re in l[oc]o f[orma]liter, q[uia] nimium aliquando [illegible] intensio regionem [illegible]
[illegible] affirmandum q[uan]titates [illegible] n[on] [illegible], pugnare in l[oc]o, mediante [illegible] aliquo
[illegible] diversa in[ter] has pugnas est q[uod] q[ua]litates pugnant in subiecto p[ro]p[ter]
intentionem, q[uae] nihil e[st] aliud a gradibus q[ua]litatis: q[uan]titas [illegible] pug-
nant in l[oc]o p[er] extensionem localem, q[uae] e[st] [illegible] a q[uan]titate, q[uo]d manifes-
te ostenditur, q[uonia]m ab ipsa separatus e[st] de facto in Eucharistia [illegible]
data q[uan]titas corporis [illegible] D[omi]ni; nec [illegible] datur [illegible] circumscriptivus, a[c]
e[st] f[orma]liter actualis extensio in l[oc]o, q[uae] ibi desideratur.

Soluta iam r[ati]o[n]e dubitandi sup[ra] posita, r[ati]o sententiæ,
e[st] illa, q[uae] tenet q[uan]titatem q[uan]titatem esse penetr[ati]o[n]i, [illegible]
[illegible] f[orma]liter, [illegible] [illegible] q[uo]d expresse docuit Scotus in 4. di[st]. 49.
q. 16., [et] Suar. tom. 3. in 3.^a p. d. 51. s. 2. §. dicendum, q[uo]d
[illegible] huius [illegible] aliqua ex p[ar]te, dictum iam fuit, in so-
lu[tio]ne r[ati]o[n]is dubitandi, [et] e[st] huiusmodi. [illegible] penetr[ati]o[n]i,
q[uae] sit unam p[ar]tem extensam in loco extra aliam. [illegible] p[ar]tem
extensam in loco, e[st] [illegible] circumscriptivi, [illegible] q[uan]ti;
q[uo]d resistit q[uan]titas corpori alii, n[on] se ipsa f[orma]liter. [illegible] p[ro]bat[ur]
a posteriori, q[uonia]m q[uan]titas [illegible] D[omi]ni, in Euch[aristi]a, [et] in eod[em] loco,
cum q[uan]titate hostiæ, positis [illegible] miraculo p[rae]sentiæ supnali, q[uae] q[uan]ti-
tas, [et] corpus illud, totum e[st] in tota hostia, [et] totum in q[ua]libet
p[ar]te; sine novo miraculo, in eod[em] l[oc]o dantur q[uan]titas hostiæ [et] cor-
poris [illegible] D[omi]ni; [illegible] q[uan]titas [illegible] D[omi]ni, n[on] sit ibi p[ro]prium [illegible],
q[uo]d ab hoc p[ro]venit [illegible] corporis.

Hinc colliges 1.° etiam q[uan]titas, ut diximus, e[ss]e radica-
lem impenetrabilitatem, p[ro]ximam, [illegible] extensionem ap-
titudinalem in ord[in]e ad locum; f[orma]lem v[er]o repugnantiam p[ro]ximam, se
duo corpora s[in]t in eod[em] l[oc]o, nasci ab [illegible] circumscriptivo q[uan]titatis
f[orma]liter extendente. Colliges 2.° [illegible] sortiri duplicem effectum
f[orma]lem. [illegible] primarius [et] positivus e[st], [et] [illegible] inveni-
tur [illegible], alius n[on] e[st], q[uo]d [illegible] reddere [illegible] q[uan]titatem. 2.° [et] nega-
tivus, sine q[uo] dari [illegible] [illegible], ut magis ex dicendis constabit, e[st]

et admittere aliud corpus tenuius. Ius ex tunc fit effus, et hic primarius in loci effio nullam fuimus positivam, sive e primario effui aliquid negativum. Alium. effus proportionat esse suii, sed si illa positiva est, et valet negativus. Colliges 4° quantitive ad resistere penetroi effire, quam nec quntus, cuj debet suis impenetrabilitas positiva, nec ipsa impenetrabilitas positiva hoc est loci, actiua fore tam. Colliges tandem, in quanti dari, negoim inseparabilem, aptitudinali impenetrabilitati, qui et tum pertinerat, quo quantus est in eod loco, cum alio. Ut et plurimi negaio independentie aptitudinali, sive aptitudinali dependentia a subiecto in accidentes, et quando actus est extra subiecti; Ipse loci iis facies negaio penetrabilitatis actualis, sicut in inhaerentia, fuisset negaio independentiae actualis a subiecto.

Residuum nunc est, 2a pars sec. Utrumnimirum penetraio fieri possit, et aliquas vires naturalis? An semper recurrendum sit ad divinas, fatendumque nec deum munere dei vires. Duae se se offerunt extremae sententiae hac in re, 1a contendit penetraionem posse fieri naturaliter aliquando, 2a nec divinitus eam concedit, quia in mediis insistentibus viis, utriusque sententiae fundamenta soluta prius, deinde naturam statuam, quae dico licet, penetraionem scilicet impossibilem esse naturaliter, possibilem divinitus.

1a igitur sententia stant ii illi, qui tenent vacuum posse fieri naturali virtute, et arguunt potissimum in hunc modum: Virtus, quae unumque corpus resistit penetroi, est finita, cum sit ejus limitata, ut patet: Impulsus, quem Deus imprimit in corpus, quo se penetrat cum alio, est et finitus; cum ex ea peculiaris legum motus, finitus est tum finitum loci, quo potest angelus eorum eius conditis, tantum impulsus applicare, ut corpus ad moveat, et pelleat suum loci in loco alterius, et si angelus ex eam oratis nolit, potest Deus, aliquando de novo creare, tantae virtutis, ut hoc faciet facili negotio. 2° potissimum arguunt, ex condensatione, ubi patet, et in rarefactione, hanc occupabant palmarem. Ergo, occupant saepissime hoc digiti. Sed condensatio, et rarefactio, fiunt naturaliter, quod videre est in cera, molli, et extensa, et in carbone durum, et contracta, quae penetraio, et positiva est in eis, ergo patet

vacuy corporis subintrare in locum alterius, dari vacuum.

Ad 1.m argumentum dico resistentiam corporis, quod dein-
de corpus subintrantis esse finitam, et nihilominus tamen non posse
ab aliqua finita et facilibili; si illius vires naturales spectemus, quoniam
licet finita sit illa resistentia, est nihilominus resistentia naturae; quae tolli
sit in se vires sufficientes, ad motum tendentem, in locum ipsius succe-
dendum, nisi adsit aliud corpus: Quo quidem ratione dicebamus,
non posse dari vacuum naturaliter, quae enim resistentia erat resistentia
tenax. Sic dicendum est in penetratione, quae etsi quantumvis excrescat vires,
semper major erit resistentia. Ad 2.dum argumentum dico in condensatione
non dari penetrationem, quoniam licet quantitas occupet minus spatium, quam
antea occupabat, ita tamen illud occupat, ut una pars, non sit in
loco, tunc occupato ab alia parte, et tota quantitas in loco, tunc oc-
cupato ab alia quantitate, quod tamen est ut detur penetratio: Et quamvis verum
sit, quod in condensatione, pars 1.a quantitatis v.g. ponit esse in loco, quem tene-
bat 2.a, aut 3.a in rarefactione, nullum in hoc apparet in-
conveniens, cum quodcunque corpus, optime possit intrare, in locum alte-
rius vacuum.

Q. 2.a Sententia, quae neget esse licitum posse duo corpora com-
penetrari, pugnat Durandus in 4. dist. 44. q. 6. cujus
oppositum probabilem credit Valentia in 4. q. 3. pro hac sententia sic argui-
tur; Duo corpora repugnant in eodem loco, ratione quantitatis, quod si quantitas
permaneant, non possunt se penetrare. Sed potest, quae ablatis quantitatibus
ab aliquibus corporibus, auferetur repugnantia, ad penetrationem, et ideo videtur
bona, quoniam quantitatem repugnantia, est repugnantia formalis, sed posita causa formali,
non potest impediri illius effectus, quod permanentibus quantitatibus, non datur pe-
netratio. Sed repugnantiam radicalem aptitudinalem in loco, et propri-
am, a quantitate magis, imo potius esse quantitatem ipsam, quae eo per-
severante, semper perseverat aptitudinem ad replendum locum, ut
in accidente ad inhaerendum: Dico nihilominus formalem repugnantiam in
loco, esse ab ubi, a quo est actualis entitas in loco. Quod vero formalis repug-
nantia in loco, tollatur ablata quantitate, ex eo est, quia in radice destruitur, non
formaliter; hoc est destruitur, destructa quantitate, sicut quod non datur ubi quantitativum,
ut destruitur resistibilitas non formaliter, sed in radice destructo naturali; unde non
bona est secunda, et ideo nisi facta.

Ob. 3. Et in penetrõe plenent Ubi circumscriptiui
ut infra videbimus, qd e ia ffij impenetrabilitatis,
gõ eo femente nõ dabilr penetrõ. Rñ 1° posita ia ffili, nõ
destruit effectum formalem, et primarium; posse vô destrui nega-
tiuum, et secundarium, qd fit in multis exemplis; substã red-
dit 1° substiam subsistentem, et pstea 2ãrie incõicabilem, q effectus
negatiuus e, sicut primus e positiuus; perseuerante substã, nõ fit
nõ perseuerare 2° effectus. diuinitus tu tollere e, ii ut diximus fore
possibile substiam subsistens assumatr relinquere pprio subsistã. Dd
mõ in Ubi, eo perseuerante, nõ posit esse, nõ ee potens; posit tu pe-
netrari, qa impenetrabilitas, seu negão penetrõis, e effectus 2ãrius et
et separabilis, ut separabilis e ab albedine 2ãrius effectus negatiuus, nõ
admittendi scilicet nigredinem in summo, quamuis 1ãrius effectus semper
p maneat, perseuerante albedine, q eius subiectum fit album. Alias
.n. negõis penetrõis, incõicabilitatis, nigredinis, e situs, separabiles
sunt, quidem, ut saepe diximus, nõ fuerit in eis sine, sed in ordine
ad aliud.

Argutur 2° Durand. Nõ posit fieri eiusdem corporis
ita se penetrare, ut sit et in eod situ, gõ nec diuer-
sa corpora, possunt se diuinitus penetrare; aie vñ e, et ans constare
fuerit, quoniam nõ maj. e repugnãs duarum partium, eiusdem quantitatis con-
tinuas, quin repugnas inter duas quantitates discretas, p ordine ad eundem locum.
Probtur pars rõi, qa de ratione quantitatis e, ut habeat partes extra partes. Prob ctab
incõuenienti, quin ea possibile fore admitteremus, qd totum caelum
angusto in vase, diuinitus concludi posse. Rñ negando ans, qd si in-
sfont bonae erat ista, ad rõne q posãd dico, et illas compositis, de
eius quantitatis e, ut habeat partes extra partes in loco, bene arguitur, eam vce
sumendam prout significat actum, sed prout significat potentiam: si vô id in-
tendat, [illegible] pluralitatem partium, concedo tamen pluralitatem, ii de ratione
genericae quantitatis, nec ab ea tolli, quamuis fiji [illegible] in puncto, ut eet
in 1° [illegible] fiji [illegible] corporis [illegible] dni; ad incõueniens de caelo dico nul-
lum ee, posset caelum parvo in vase concludi diuinitus.

Argutr ultimo Durand. Fieri nõ pot, ut fiji entis
successiui, sit simul in eod tempore nec diuinitus, gõ fi-
eri nõ posit, ut fiji quantitatis permanentis, e sit in eod loco; ans prõ, qa

successio ē de eēa motus, et temporis, q̄ ē entis successivi; ētēj ē bonā, ga, ut se hēnt entia succīa, ni repugnāt ad eandē durōem, ita se hēnt qētēs permanētes ni repugnāt ad eundē lūm. Rō ē, q̄ successivum sumatr reduplicative .i. q̄ successivū ē, successionem ē de illius ēēa, nec dividitr posse separari a pībus motus aut temporis: Si vō vox succīū sumatr mātr, ē specificative, tunc dico successiōem, nō ē de illius ēēa, qūd pote separari, ga pēs motus, ē temporis māle, ut declaravimus in 2ā s. pte vite ē. forte ē nō in eod indi. Idē negandū ē ōēq, si velit qētēs permanentes specificative sumptae, ē mālitr, hēe ēēalitr impenetrabilitēm actualem: si vō sumantr reduplicative hīc qētēs, hinc pur extensa ē, nō solum pībus extensi qētēs, ēd ēt pībus sibi extensis, impenetrabilitas convenit, nec ab eis separabilis ē, ēradmiō, nec apībus motus reduplicative sumptis: Si vō ērq, ut vulgaritr dicimus successiōem ē de ēēa entis successivi, nō vō impenetrabilitēm, de ēēa entis qētē permanentis, rō ratiō ē, ga eis successivum sumitr iam reduplicative; nō ita eius, qētum permanens.

Meo imo hac sententia tenenda ē; dicendūq penetratiōem imo aliqua duo corpora, aut illorum pēs possibilem nō ēē nālitr, fieri tñ posse divinitus. 1a pars abunde pbata ē, ex confutatiōe argūm p oppā sentēa, ēt ex dictis in hac re expiēas, cui accedit dd. de sta. infra ponendus, q̄ sibi Deo tribuit virtutem ad penetratiōem. 2a pars hujus sentēa ē cōis Thlogorum in 4o, sti oppō Durandi, ēt Pal. gravi censura notanti, Eam defendit D. Thom. ibi. dt 44. q. 2. a. 2. Cap. q. 3. suplementum Gab. q. 2. dt 49. Scot. q. 16. Ægid. a. 2. q. 6. Mag. q. 20. Sotl. q. 4. a. 6. Suar. 2o Tom. in 3p. d. 48. s. 5. ēd. dicendum qd ē. ē pluris hac pē allegat Batus. Pbi 1o hac sententia ex fidei mysteriis, q. multū ēdicit sentēa Durandi. In Euch. ē nō datur pprie penetratio, cum nō inveniatur hoc circumscriptivū corporis Xi cum, ad tñ qētēs corporis ē in eod lo, cum qētē hostiae, ēt una pars corporis Xi, ubi ē alia, qd Durandus urget, ut negaret (ex consequenti) qētēm in Xi corpore sub Sacramento. 2m mysterium, qd id pbat, ē nativitas Xi ex Virgine Sanctissima, a q̄ egressus ē, ea permanente illaesa. 3m mysterium ē resurrectio, q̄ de-

pulchro clauso facta est, ut SS. Patres sentiunt, et imprimis Evangelistas. 4.um mysterium est ascensio Christi in caelos, de quo Paulus ad Hebraeos 4.o asseverando ait, habentes Pontificem, qui penetravit caelos; teneamus spem nostrae confessionis &c. quod cum ex actu, bene colligatur posse, efficere Deus potest penetrationem, quae fere in omnibus eventibus data fuit.

Probatur ratione nostra sententia, quoniam difficilius quod est, corpus aliquod esse totum in uno loco, et totum in quolibet parte loci, et in quolibet indivisibili, quam duo corpora, aut duas partes eiusdem corporis esse simul in eodem loco; sed 1.um miraculum est de fide, a Deo iam exhibitum fuisse in Eucharistia; ergo potest voluerit 2.um exhibebit. Adhuc in quantum manebit corpus illud habet aptitudinem occupare locum, ut accidens aptitudinem est inhaerere, quamvis actu existat per se. Probatur 2.o quia Deus potest ponere unum corpus in duobus locis totalibus, ut videbimus de replicatione ubi, ergo et duo corpora in eodem loco totali. Probatur 3.o quia Deus potest conservare in eodem subiecto, duo contraria in gradibus intensis, ut videbimus lib. 2. de generatione c. 3. q. 1. a. 5.; ergo cum duae quantitates inter se non habeant contrarietatem propriam, a fortiori poterunt divinitus consistere in eodem loco, dabiturque penetratio.

Sectio 2.a

Dubitationes aliquot circa modum quo fiat corporum penetratio.

1.a dubitatio est, an a corporibus penetratis, auferendum sit ubi, ad hoc, ut ea penetrentur. Respondeo in utroque corpore, remanserunt esse ubi quantitativum, et alioquin nullo modo dari propriam penetrationem. Probatur haec resolutio, quia penetratio proprie, solum ibi invenitur, quando datur resistentia; sed resistentia provenit ab ubi quantitativo, a quo est extensio in loco actualis; ergo nisi detur ubi quantitativum inter corpora penetrata, non dabitur penetratio. Maior in qua est difficultas probatur: si, ad penetrationem, non postularetur resistentia, ex parte corporum, quae penetrantur, satis foret esse in eodem loco, tamen modo, et parte utrique, accidens, et substantiam, quae sunt in eodem loco; dicuntur proprie penetrari. Aliter corpus Christi domini, cum

communione hostiæ, angelus cum alio angelo, possunt Physice loquendo esse in eodem loco; & sed hæc omnia non dicuntur penetrari rigorose, ex defectu solius resistentiæ; quod nisi dentur Ubi, a quo hæc resistentia proveniat, minime dabitur penetratio.

Opponunt duo Ubi non posse penetrari; Si si remanerent in corporibus penetratis penetrabiliter; essent namque in eodem loco, & resisterent penetrationi, quod auferendum est Ubi, a corporibus, quæ penetrantur. quod nec ligna inbarice non potest extra partem, eodem sit formalis dependentia ab alio. quod nec Ubi possit penetrari, siquidem est formalis impenetrabilitas proxima. Respondeo illa duo Ubi, non proprie penetrari, quamvis sint in eodem loco; eo quod illa solum proprie penetrentur, quæ penetrationi resistunt, ut quod, & non solum quanti convenit. Ubi vero convenit penetrabilitati resistere, ut quo; Si vero petas, cur illa sunt proprie penetrentur, quæ ut quod penetrationi resistunt? Ratio est, quia impenetrabilitas est proprietas quantitatis, & non proprietas debita Ubi, quod non est quantitas; Unde quemadmodum quanti solum, nihilominus debetur impenetrabilitas; ita sola quantitas, amittet actum impenetrabilitatis, proinde sola quantitas cum alia proprie penetrabitur. Ita quod manebunt illa duo Ubi in eodem loco, quando duo corpora penetrantur, ut manerent in eodem corpore de facto plura Ubi, si Deus ea multiplicaret, adderetque eidem corpori multas præsentias. Et de his Ubi, nemo dicet, quod sit penetratio. quod nec de duplici Ubi, duorum corporum in eodem loco existente.

2a dubitatio est posita, quidnam conferendum sit corporibus, quæ penetrantur, ut penetrari possint. quæ hæc procedere potest, vel de dispositione aliqua passiva procedente in corpore, quod penetrationem patitur; vel de aliqua virtute activa, quæ eandem efficiant. Et ut melius quæstio intelligatur, duobus modis proponi potest. 1o hoc possumus quærere de corporibus gloriosis, quæ habent dotem subtilitatis, quæ in eo consistit, ut possint se penetrare, cum quolibet corpore. 2o proponi potest quæstio de corpore, non glorioso, cui Deus vel aliquis concedat privilegium, penetrandi se in alio. Si loquamur de dispositione aliqua passiva, seu qualitate, dico nullam dispositionem passivam conferri alicui corpori, sive glorioso, sive non glorioso, vel se

cum alio penetret, et q. minante, reddat subtilius, et aptius ad penetrationem. Hac V. Suar. 3. p. tom. 2. d. 48. s. 5. S. citato 3m. 1o quia, vel illa qualitas est corporea, vel spiritualis, si corporea, cum ipsa etiam postulet extensionem propriam, in ordine ad hoc q. partes eam impediat, in corpore, cui impertita fuerit, redendo illud penetrabile, cum alio corpore in eodem loco. Si fuerit qualitas spiritualis, non poterit, sine novo miraculo, afficere corpus; 2o quod dari illa qualitas disponens passive corpus, ex ea non tunc non possumus corpus, in q. est, cum alio corpore ad invicem penetrarentur, quod et pro eiusdem corporis Beati sicut, aut viatoris, semper erint, in eodem loco penetrata, quod non decet, ut ipsum attingemus, in corpore Beato; quod vero hoc sequeretur, probo quia illa qualitas passive disponeret, non operatur cum delectu, et libertate, sed eodem modo disponeret corpus ad corpora aliena, atque ad proprias partes corporis, in ordine ad penetrationem.

Dixi de passiva qualitate, de Activa vero ergo dicendum fore, nullam videlicet impenetrationis duorum corporum inveniri qualitati, a qua activa fiat penetratio. Hac est D. Th. in 4 dist. 44. q. 2. a. 2. dicit cap. Pand. ipsiusmet. et Suarez supra S. 2o cumlo. Pro 1o Effectus penetrandi corpora est Deo sibi reservatus, ut soli tribuatur Deo, quod non datur aliqua qualitas, cui sit naturale dicibus activitatem. 2o quia non videtur possibilis qualitas, cui sit naturale, coninngere efficere calorem, et frigus in eodem subiecto; quod nec possibilis erit aliqua, cui naturale sit coniungere efficere duo corpora in eodem loco. Mitto probationes ~~quia~~ 1ae quoad huius 2ae propositionis dubitationis confutatio fuit, quod facile sonent, ~~et facile sonent~~ huic 2ae propositionis applicari, ut documenti constabit.

Fit igitur corporum penetratio, per concursum Dei extraordinarium, qui elevat, aut corrigit corporis proximam motionem, ad ponendam sua parte in eodem loco, aut proximam motionem alterius corporis, ut ponat suum corpus, in loco, in q. iam est aliud corpus. Quod si concursus hic Dei, per modum habitus applicetur ad hanc elevationem, quod Deus statuit concurrere, cum aliquo beato, vel cum illius potio motiva ad hunc effectum, dicitur dos subtilitatis. Si vero applicetur hic concursus pro aliquo eventu, vel si non debeatur ratione status corporis

gloriosi, non dicitur dos subtilitatis, sicut in Christo dicitur ante resurrectionem, non dicitur fuisse dotem subtilitatis, qua corpus gloriosum non debat. Et ex alio capite, vel nimirum unionis hypostaticae, aut virtutis eius ad patranda miracula, vi debiti concursus Dei, ad huiusmodi corporum penetrationem, quam verisimile est exercuisse, teste Suar. sup. d. et 2a. quando sine ullo impedimento, et compressione, e medio ingentis turbae exibat, cum illudus fuerit.

Dico, iuxta hanc dicenda, dos subtilitatis est aliquid intrinsecum corpori glorioso, cum consistat in illo concursu Dei extraordinario, debito ex voluntate ipsius concurrendi; et dotes dicuntur intrinsecae; quod dixi traditum, non bene explicat. Ratio dotem subtilitatis dici intrinsecam, non quae sit qualitas aliqua corpori beati inhaerens; sed quia non consistit haec dos solum in quodam pacto, quo Deus statuerit movere corpus beati, quoties velit beatus, ipso non concurrente beato, sed dicitur intrinsecam hanc dotem, quia motivam potentiam, beato intrinsecam, ex pacto Dei, ut motorem eleventur etiam ad penetrationem. Hoc modo est virtus patrandi miracula, intrinseca dicitur Christo servatori, non quia ipsi Deus contulerit qualitatem aliquam, miraculorum operatricem, sed quia Deus statuit, uti Christo domino, tanquam instrumento ad patrationem miraculorum, quoties ipse edere vellet, et quando, et qualis vellet.

3a dubitatio est, utrum concursus ille, quo fit corporum penetratio, sit naturalis, aut supernaturalis? Ratio illum concursum, dicitur actionem, esse naturalem simpliciter, supernaturalem, quoad modum. Probatur 2a pars ratio, quia omnis actio, et concursus, est naturalis, aut supernaturalis simpliciter ex suo productio; sed terminus productum per illum concursum, et actionem, quibus duo corpora penetrantur, est terminus circumscriptivus eiusdem spatii, cum alio termino corporis, quod erat prius in loco; et eiusdem spatii, cum eo termino, quod corpus se penetrans cum alio, iam praexistente in spatio in quo fit penetratio, ibi produceret, si aliud corpus non adesset: quod autem illa, et concursus est simpliciter naturalis. 2a pars, ex eo ostenditur, quia nulli corpori debitus concursus, ad producendum suum terminum circumscriptivum, in loco in quo est aliud

corpus, nec ab eo dividit. Unde quoniam ei corpori debeat con-
cursus ad glaciendum ... circumscriptum, cui non debetur
in illa circumstantia, ab illo, et concursus quemadmodum super-
naturalis erit, ut supernaturalis est, quemadmodum restitutio visus caeco,
vitae mortuo, et formae, in resurrectione.

Opponitur tertio contra utramque partem hujus resolutionis 1° contra 1^am.
Illud omne actionem naturalem, ita debetur concursus Dei,
ut miraculum sit, illum non tribuere; sed ad concursus
quo fit penetratio, juxta resolutionem 1^am partis et 3^am debitus est corpori-
bus naturaliter, quia ad illam debetur concursus, et miraculum fiet
si a Deo denegetur talis concursus, ac adeo naturaliter fiet penetratio,
quemadmodum fit volitio, aut intellectio aliqua naturalis. Respondeo majorem.
Opponitur intelligendam esse de actione mixtis ... naturali, hoc est de
actione naturali, quoad suam entitatem, et quoad modum. Unde cum actio, et
concursus requisitus ad penetrationem, sit supernaturalis quoad modum, hoc
est indebitus in his circumstantiis, et hoc modo; et simpliciter de-
beat nunquam dicendum est, quod penetratio fieri queat viribus
naturalibus, quemadmodum de volitione, et intellectione naturali oppositum affir-
matur simpliciter, et quoad modum naturalis est. Jam bene patet, quod falsum
sit id quod argumentum intendebat, fore scilicet miraculum, si Deus
denegaret concursum ad penetrationem; cum namque ille con-
cursus, aliquo modo reperit naturalis, aliquo etiam modo est indebitus,
proinde sine miraculo, Deus illum denegat, et miraculum in-
venit, quando illum tribuit.

Opponitur 2° contra eandem partem resolutionis; penetratio ex eo non
fit in duo corpora, quia Deus concursum denegat
quia non est proprietas quantitatis impenetrabilitas, siquidem penetrabilitas ab
extrinseco provenit, hoc est a collatione concursus, et impenetrabilitas
ex negatione ejusdem concursus. Negatur consequentia, quoniam ideo Deus
denegat illum concursum, quod quantitas ab intrinseco postulat, non
sese in eodem loco alind corpus, cum quo repugnat in loco, propter
intrinsecam extensionem; quapropter de lege ordinaria concursum Deus de-
negat, quia ratio quantitatis impenetrabilitatem postulat.

Opponitur contra 2^am partem resolutionis, probatur actionem illam, et con-
cursum ad penetrationem, esse supernaturalem simpliciter,

Fundam[entum] est, q[ui]a tûm, hoc ē Ubi, ē simpliciter supnāle; quō et aō adulli-
tūtu, cum aūj p tuj specificentur. Prō aīō, q[ui]a ubi pduūi,
p acciō q̄ fit penetraō, nō excludit aliud corpus aloco; q[uo]d
ubi nāle q̄ntij, excludit aliud corpus alō; q[ui]ō hae duo ubi
sūt sui diversae spēi, et consequenter aīj, quamvis alias ubi nālj
erit, alias supnālij; ut diversae spēi, ē aō pductivae ubi sobriae
nālj, et aō pductiva ubi q̄ntitii, Proba[tur] ex his duabus
actionibus 1a pducat ubi sobrie nālj, q[uo]d nō expellat corpus alō:
2a vō, pducat ubi q̄ntitivum, q[uo]d corpus a loco expellit. R[espondeo]
negando 1mum vō; cum vō pō hī ubi, q[uo]d pduūi, in penetrōi
ē nāle, nec ō hoc valet, q[uo]d nō excludat actu aliud corpus, q[uo]d
ē in eod[em] lō, q[ui]a tē actu nō excludat, excludit pō, quiam si
corpus aliquod ex his duobus aloco recedat, iam illud ubi
pductū in eod[em] lō, cum aīo ubi corporis, q[uo]d recessit, re-
sistet alteri corpori subintrare volenti: q[uo]d aūt, q[uo]d
actu nō resistet, ubi q̄ntitij Eucr. ē ejusdem spēi, cum q̄ntū
q[ui]a resistet, quō habet illa ubi, tē aliud expellat corpus a
loco actu, aliud nō. E[rg]ō penetraō pōt fieri, si divinitus
Petrus pducat suum ubi, in lō, in q[u]o prexistebat magnus
aliquis lapis, cujus ubi nāliter pductum fuit, et de quo
ubi, nemo negat eē eiusdem spēi, cum ubi reliquorum
corporum, quamvis actu secum admittat aliud corpus. Paslu,
q[uo]d afferebatur de ubi subriae, et q̄ntis, tē apparens, nō venit
ad rem, si n[on] diversae spēi, q[ui]a ubi subriae, nec actu, nec
pō excludit aliud corpus a lō; ubi vō q̄ntij, tē q̄ndo datur
penetraō, nō excludat corpus a lō; excludit tū pō, ut ex dic-
tis manifestum relinquitur.

4a dubitaō ē, utrum corpus gloriosum possit penetrari
cum alio sibi glorioso. Dixi cum alio glorioso,
q[ui]a cum nō glorioso posse, ut in hoc exercebit dotem sub-
tilitatis. Huic dubitatōi resondum ē negē in hac sup. ad. di-
cij; fundum hujus ronis ē, quiamvis tē in corpore glorioso, ut
ē penetraō facienda eēt, nō dtr maj. repugnia, q[ua]m in eo vin-
cenda, quam in corpore nō glorioso, cum ē conceditur posse
penetrari gloriosum corpus, p libito Beati: dari tamen

maj. repugnis decentiae, et q moraliter dici pot, qa n decet hujusmi penetraio, nec naturae rnaine erit, ne corpus gloriosum n se opponet alteri glorioso: qq te Deus, ad aliorum effectu concursum suppeditet, ad hunc n illum suppeditabit, nec actus expectabit talem concursum.

beatus

5a dubitao ei pot ut corpus Beati, n solum active possit penetrare alteri corpus n beati, huic n rioi rani repugnare et affative. Rno affirmative, ut passive corpus Beatum, emittere possit, qa moveatur a lo, qt ab alio corpore, n glorioso sit active penetrari. Rndum mihi visi affirmative, fundam est qa dos subtilitatis, q mi exhibet Beato dat, efficere valet penetraiem corporis mi, hoc e n solu active, ~~et etiam passive~~ parcendo locum sibi, in lo alterius corporis; sed et passive, emittendo, qd aliud corpus, n gloriosum, active parcat locum in lo corporis Beati. Nec inferas, ex hoc sequi, in corpore n beato dari dotem subtilitatis, qa dat concursus Dei, ut ipsum corpus, n gloriosum active posideat sibi, in lo alterius corporis, in q positivo ei videtur dos subtilitatis: Non inquo hoc inferens, qm cum ille concursus, solum dat corpori n beato, roi voluntatis corporis beati, q ita vult passive penetrari, in corpore beato erit dos subtilitatis, et n in corpore n beato, cuj concursus iste e indebitus, quemadmodum qdo angeli loquuntur invicem, te spij parcantur in itum audientis, nihilominus n iste tunc loqt, sed ille, pp cujus actu voluntatis Deus eas parcunt, tam pp cain morale.

6a dubitao e. ut sive novo miraculo, possit Beatus aliqui penetrare sui pprii corporis. Rndu e negative satis quoi, tam pp decentiam, cum q repugnat hac penetrao, qm, qa hac penetrao n e natur. beato, imo potius e contraria dispositioi fini corporis, qd postulat, ut commoditatem pportionatu caput, apositus debet, nec ei penetrato sit, in eod lo sed, et situs pp.

7a dubitao e; ut si duo corpora n gloriosa, q id divinitus sii penetrata, velint mutuo separari, et unum v.g. velit pergere, ad austrum, et aliud ad septentrionem,

Et tunc temporis, novum miraculum nāmq; sit, et nova penetraiō? Nec sine novo miraculo, et nova penetrōe, nō posse aliquod ex illis corporibus moveri, invito altero. Fuerunt ē, qō pēs ultimae corporis, et vult pergere ad septentrionem, penetranda ē de novo, cum pēbus, cum qōs antea nō erant penetratae, et aliq nō perget ad septentrionem, et q. manus vergens ad austrum, penetranda ē, cum latere, pectore et corporis omnibus ad austrum, ut disurrent pēbus. Sed penetraiō dari nō pōt nālit, qi neq illa corpora disjungi, sine nova penetrōe, et miraculō, vnd fit, qd. vnū semper moveat ad motum alterius, nisi novum miraculum impediat.

Ad caput 8.is
de Qualitate.

In hoc cap. de re qlī, seu afecta qlitē, et de qualitate ipsa, a q̄ qvenit, qn nq qlio sit, agit Phjus. Sed quia illius difficultates, melius ex D. sequenti exponentur; eō sequitur

Disputatio 1a.
De qlitatis eēa, et spēbus.

Supponit aliqs, q̄ in logā dicta iam sū: scilicet nimirum spēm qualitatis, pbōn eiusdm in signata membra, videlicet in disp. et distantia in spū eēalit diversas. In nālem poām, et impoam, patibilem qualitem, et passiōem, frām deniq, et figuram, q̄ nō pportionate apparent, sola ajentali dufrunt discrimine: In hac disp. q̄ quinque continebit sectiones de eēa qlitatis, de q̄ in loga, nō multum dictum fuit apponemus aliquid. Deind in singulis spēbus dubitōes aliquot, ibi ptermissas, ea dispositione, ut ipa 1a. sec. contineat eēā qlitatis, deind alia de his, et disp: In 2a nālis poā, et impoā. In 3a quid sit poā docibilis, et ū in rebus inveniat. In 4a patibilis qlitas, et passio; In 5a fōā, et figura.

Sectio 1a.

In